

Baka István

Micimackó-változat

(A. A. Milne és Karinthy Frigyes után szabadon)

Már hetek óta nem jártam öreg barátomnál, ezért kicsit szorongva csöngettem be hozzá – morózus természetét ismerve, és megjegyzésekre számíthatam. Ráadásul délutáni szendergéséből ébresztettem. De a szemrehányások elmaradtak; Bakó András, miután beengedett, visszaült öblös karosszékébe, és zavartan igyekezett eldugni előlem egy tarka fedelű könyvet. Én mégis megláttam a címlapját...

– Te a Micimackót olvasod, Bandi bátyám? – kérdezem csodálkozva.

– Emlékszel az Új Gilgames című filmre a hatvanas évek elejéről? – válaszol a kérdésemre kérdéssel Bakó András. – Az elbűvölő Domján Edit játszott benne és a még fiatal, életerős Darvas Iván, aki a szerepe szerint rákbeteg néprajzkutató volt. Ő kérdez meg egy öreg

könyvtárost valamelyik jelenetben, hogy ha már csak egyetlen könyvet olvashatna végig, melyiket választaná. Erre az öreg ezt válaszolja: a Micimackót. Látod, én is azt választottam.

– Indokolatlanok a sötét gondolataid, Bandi bátyám. Más oka lehet annak, hogy éppen a Micimackóhoz fordultál vigaszért...

– Vigaszért, jól mondd. Mert ez a csodálatos mesekönyv többek között a barátságról, az egymás iránti figyelemről szól; gondoldj csak arra, amikor Micimackó és Malacka kuckót épít Fülesnek, vagy amikor..., de hagyjuk! Most valami mást fedeztem fel benne, valami olyat, ami sok mindent megmagyaráz magányos életem örömeiből...

– Dehát nem vagy annyira magányos – szakítottam félbe, magamra ért-

ve a célzást, de öreg barátom türelmetlenül legyintett:

– Ne zavarj!... Ott van az a rész, amikor egy verőfényes, nyári délelőtt Micimackó a patakparton üldögél egy simára koptatott, lapos kövön, elmélkedik, és szokása szerint verseket költ – félig gépiesen, álmatagon belemerülve a nyári nap, a szép táj, a reggeli utáni jóllakottság és önmagával való elégedettség örömeibe, miközben körülötte békák toccsannak a vízbe, szitakötők zizegnek, és szőrös plüsspofáján napsugarak fogócskáznak a levélárnyakkal... S egyszerűen csak a következő két sort ölti ki: „Oly boldog volnék, mint az élet, / ha jönne most Malacka...” – Ez idáig rendszerben is volna: Malacka jóbarát, örömöt látni – igen ám, de a vers váratlanul úgy folytatódik: „...s boldog volnék, mint az illat, / ha nem jönne Malacka...” – Hogy is van ez?

Hát mégsem olyan fontos, hogy Malacka idejöjjön? Ráadásul a vers még folytatódik is, pontosabban: folytatja önmagát, ami Micimackónál nagyobb költőkkel is megesik olykor – már hogy

a vers önállósodik és lassan ő kezdti költeni a költőjét, nem fordítva, ahogy természetesen tartanánk. Tehát: „S a Lét or se volna tán üres, / ha nem jönne Bagoly és Füles (vagy akárki), / ott hon maradna most Bagoly s Füles (vagy akárki)...”

- Ez az a pillanat, amikor Micimackó kezd észbekapni: hát neki valóban nincs szüksége senkire? Se a kedves, félnék Malackára, se a bölcs, bár kissé érthetetlenül beszélő Bagolyra, se a sérződős, nagyképű, de azért arany szívű Fülesre, akit oly jólesik olykor-olykor kiengesztelni? Senkire? Talán még... - „...s akkor se volna tán hiba, / ha nem jönne Róbert Gida.” - De ez már több a soknál! Micimackó, alig engedte a légből az utolsó két sort, teljesen elszontyolodik - ennyire nem kellene neki a barátai?

Csak azért, mert melegen süt a nap, és jólesik a patakparton sütkérezni (reggeli- és ebéidő között, természetesen), és mert egyszerűen lusta fölkelni, hogy elmenjen hozzájuk, pedig már bizonyára nagyon várják - tejjel, mézzel, patto-

gatott kukoricával, és Róbert Gida, igen, ő, azzal a szeretetteljes fejcsóválással, hogy „csacsi, öreg medvém” (pedig nem is öreg, bizisten).

Micimackó lelkére köd száll és a szívére keserűség, kényelmetlenül érzi magát és szégyenkezik, pedig csak belekóstolt az egyedüllét, a természettel való harmonikus összeolvadás gyönyörébe, amit se méz, se vajas zsemle, se felszínes baráti csevegés nem pótolhat...

- De, Bandi bátyám - mondtam én hűledezve, miután magamhoz vettem a könyvet és megnéztem az elemzett részt -, itt valami egészen másról van szó; csak a verset idézted pontosan.

- És az nem elég neked? Biblia-magyarázatról még nem hallottál?

- De igen - válaszoltam -, és ha jól értem a te Biblia-magyarázatot, azt akarod mondani, hogy több magányra vágysz; túl sokat háborgatnak a barátaid.

- Csirkefogó - süvöltötte Bakó András -, két hónapja nem láttalak, erre azt képzeled, hogy én...

- Hát nem erről szólt a példázatod? - hűledeztem ismét.

- Negatív példázatról még nem hallottál? Hogy a rosszat az elfogadásával semlegesítjük? Egyébként se fejeztem még be. Nos, Micimackó nagyon elkeseredik, elhomályosul előtte a verőfény is, és ráadásul korogni kezd a gyomra. És ekkor eszébe jut, milyen jókat szokott ebédelni Nyuszinál, még ha néha be is szorul a kijáratba; hogy Róbert Gidánál meleg szavak és újabb mézescsuprok várják; hogy bár Füles csak tuskével, Kanga pedig csukamájolajjal tudná megkínálni, mégis milyen jó leülni náluk, ha csak ejtőzni is; hogy azért ő mégiscsak nagyon ragaszkodik a barátaihoz, bár mostantól az egyedüllét értékét is ismeri.

Ennyi! Most pedig menj, mert aludni szeretnék, de nehogy még egyszer ilyen sokáig elmaradj!

Halk hortyogás kísérezzenéjére, lábujjhegyen, szégyenkezve távoztam. Egyenesen az antikváriumba mentem - hátha kapok egy Micimackót.